

ФАУСТЪ.

Далеко, до небесна висина!
 Приятелю мой, миналитѣ врѣмена
 За тази книга съ деветъ сж печата,
 И туй, що казватъ „духъ на врѣмената“,
 Това на господата е духътъ,
 Въвъ който врѣмето тѣ зрѣтъ!
 И тукъ, наистина, е доста жалко.
 При първий погледъ бѣгай назадъ:
 Бакалница съсъ смѣтъ и смрадъ,
 И главни актове държавни малко,
 И нѣкои безсмислени съвѣти,
 Нарочно скърпени за кукли клети.

ВАГНЕРЪ.

Ами свѣта? И кой ли не желай,
 Човѣшкий умъ и духъ да опознай?

ФАУСТЪ.

Да, туй, що тѣ зовѣтъ познание!
 Кой смѣй да каже правото название?
 Малцината, що нѣщо отъ свѣта
 Узнаха и сърдца си на станѣта
 Откриха тѣла, тѣхъ гориха,
 На кръсть позоренъ прикачиха!
 Но стига; вечъ дълбокъ е нощний мракъ;
 И други пакъ ще поговоримъ пакъ.

ВАГНЕРЪ.

До съмване бихъ тукъ стоялъ
 Да слушамъ твоята мѣдра рѣчь;
 Но утрѣ е Великденъ вечъ,
 Тогазъ выпросецъ нѣкой бихъ задалъ.
 Съ гореща ревностъ винаги се азъ старая;
 И много знамъ, но искамъ всичко да узная.

(Отива си)